

ČESKÁ REPUBLIKA

**ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY**

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedy JUDr. Jakuba Camrdy a soudců JUDr. Viktora Kučery a JUDr. Lenky Matyášové v právní věci žalobce: **D. D.**, zast. JUDr. Matějem Šedivým, advokátem se sídlem Václavské náměstí 831/21, Praha, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, Praha, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 14. 4. 2020, č. j. 16 Az 53/2019 - 31,

t a k t o :

- I.** Kasační stížnost **s e z a m í t á .**
- II.** Žalovanému **s e** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **n e p ř i z n á v á .**

O d ů v o d n ě n í :

I. Vymezení věci

[1] Kasační stížností se žalobce (dále jen „stěžovatel“) domáhal zrušení v záhlaví označeného rozsudku Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“), kterým byla zamítnuta jeho žaloba proti rozhodnutí žalovaného ze dne 2. 9. 2019, č. j. OAM-169/ZA-ZA11-K02-2019; tímto rozhodnutím nebyla stěžovateli udělena mezinárodní ochrana podle § 12, § 13, § 14, § 14a a § 14b zákona č. 325/1999 Sb., o azylu, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „zákon“).

[2] Stěžovatel přicestoval do České republiky v únoru 2016 na polské vízum, pracoval v cukrárně v Praze. Dne 22. 6. 2017 proběhla v této cukrárně kontrola cizinecké policie, při které stěžovatel nepředložil povolení k zaměstnání, ani jiný doklad; stěžovatel byl proto zajištěn a po jeho zajištění s ním bylo zahájeno řízení o správním vyhoštění. Dne 16. 2. 2019 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, ke které sdělil, že pochází z Luhanské oblasti, kde dosud žijí jeho rodiče. Jelikož tam probíhá válka, přestěhoval se v roce 2015 do města Charkov ke svému bratrovi. Také tam probíhala nacionalistická hnutí, proto se snažil nevycházet z domu, současně však uvedl, že vodil bratrovy děti do školky nebo do parku. Svého návratu na Ukrajinu se obává z důvodu ozbrojeného konfliktu, který probíhá na východě země, tj. v místech odkud pochází. Dále uvedl, že je pravoslavný křesťan a na Ukrajině probíhá rozkol církve. Byl členem Donských kozáků, jezdil po celé Ukrajině a předváděl historické rekonstrukce, seznamoval lidi s kozáckou kulturou. Většina členů kozáků se účastnila bojů na straně Luhanské republiky. Pokud by se na Ukrajině dozvěděli, že byl také členem, mohl by z toho mít problémy. Do armády však povolán nebyl, neabsolvoval ani základní vojenskou službu, neboť neprošel zdravotní komisí (dle svých slov byl moc hubený). Se svým vycestováním žádné potíže neměl. Na otázku, kdy požádal o mezinárodní ochranu, odpověděl *„jake jsem dostal poslední rozsudek soudu o vyhoštění“*. Ve vztahu k možnostem vnitřního přesídlení na bezpečné místo uvedl: *„Kdykoliv jsem někam jel, byl jsem s příbuznými. Vždy jsem s příbuznými. Cítím se špatně a v takovém stavu se například mohu ztratit nebo nemusím chápat, co se děje.“*

[3] Žalovaný uvedené důvody, spočívající primárně ve snaze o legalizaci pobytu na území České republiky, konfliktu na východě Ukrajiny, obav z nástupu do armády a rozkolu církve neshledal jako relevantní z hlediska možného udělení některé z forem mezinárodní ochrany, a proto vydal napadené rozhodnutí. V něm uvedl, že stěžovatel nevyvíjel žádnou činnost směřující k uplatňování politických práv a svobod. Nehrozí mu tedy pronásledování se smyslu § 12 písm. a) zákona o azylu. Stěžovatel nebyl vystaven ani pronásledování z důvodů uvedených v § 12 písm. b) zákona o azylu. Situace na východě Ukrajiny je sice závažná, avšak branná povinnost sama o sobě pronásledování nepředstavuje. Tvrzení ohledně obav z povolání do vojenské služby shledal žalovaný nevěrohodným, neboť stěžovatel sám uvedl, že neabsolvoval základní vojenskou službu. K rozkolu církve žalovaný uvedl, že i když došlo ke zvýšení tenzí mezi pravoslavnými komunitami, věřící nečelí organizovanému a cílenému pronásledování; stěžovatel to ostatně ani netvrdil. Pokud jde o doplňkovou ochranu, resp. hrozbu vážné újmy z důvodu ozbrojeného konfliktu, žalovaný posuzoval, zda stěžovatel může nalézt ochranu před tímto konfliktem prostřednictvím možnosti vnitřního přesídlení. Odkázal na zprávy o zemi původu, podle kterých jsou vnitřně vysídleným osobám poskytovány státní podpory. Stěžovatel se před svým odjezdem přestěhoval k bratrovi do Charkova, neuvedl přitom žádné důvody, pro které by se v Charkově či jiné bezpečné oblasti nemohl znovu usídlit. Zdůraznil, že stěžovatel je zdravý dospělý muž v produktivním věku, našel si v České republice práci; jeho opětovné integraci na ukrajinský pracovní trh nic nebrání. Může také využít státem poskytované sociální podpory, měl-li by s další integrací nějaké problémy.

II. Rozhodnutí městského soudu

[4] Proti zmíněnému rozhodnutí žalovaného podal stěžovatel žalobu, kterou městský soud jako nedůvodnou zamítl dle § 78 odst. 7 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „s. ř. s.“).

[5] V napadeném rozsudku se ztotožnil se závěry žalovaného ohledně snahy o legalizaci pobytu na území České republiky. K obavám z nástupu do armády uvedl, že tyto obavy nepředstavují důvod pro udělení mezinárodní ochrany. Vojenská služba představuje legitimní občanskou povinnost a odmítání jejího výkonu nemůže samo o sobě založit pronásledování či skutečné nebezpečí vážné újmy. Žalovaný podle názoru městského soudu správně posuzoval,

pokračování

zda je reálné, aby se stěžovatel na Ukrajině přesídlil do bezpečnější oblasti, přičemž dospěl k závěru, že v případě stěžovatele je vnitřní přesídlení možné. Toho stěžovatel fakticky již využil před svým odjezdem, když se přestěhoval do Charkova. Schopnost adaptace na nové podmínky bez spolužití s příbuznými nadto stěžovatel prokázal také svým pobytem v České republice; jeho obavy, že se ztratí, proto nepovažoval za důvodné. Stěžovatelův návrat do Charkova, příp. do jiných bezpečných oblastí je dle městského soudu možný. K rozkolu církve uvedl, že stěžovateli v jeho důsledku žádná újma nehrozí; věřící nejsou na Ukrajině obecně pronásledováni. Stěžovatel blíže netvrdil, že by měl potíže v souvislosti se svou příslušností k nějaké sociální skupině. Městský soud tak uzavřel, že stěžovatel má možnost využít alternativy vnitřního přesídlení.

III. Kasační stížnost a vyjádření žalovaného

[6] Proti rozsudku městského soudu podal stěžovatel kasační stížnost z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s. Uvedl, že patří k rusky hovořící menšině v regionu, který je zasažen válkou. Odmítá se účastnit ozbrojeného konfliktu. Správní orgán posoudil možnost udělení doplňkové ochrany podle názoru stěžovatele zcela nedostatečně. Při návratu mu hrozí odvod do armády. Vzhledem k jeho pacifistickým názorům by to však pro něj představovalo velkou újmu. Odmítá zapojení i např. jako pořádková hlídka. Má za to, že mu hrozí újma jako civilistovi i jako branci. K vnitřnímu přesídlení uvedl, že ačkoli se přestěhoval do Charkova, šlo o dočasné řešení, nadto prakticky nevycházel z domu. Nedisponuje funkčním zázemím, do kterého by se mohl navrátit, proto je pro něj možnost vnitřního přesídlení vyloučena. V jiných částech Ukrajiny mu však z důvodu příslušnosti k ruské komunitě a k Donským kozákům hrozí pronásledování.

[7] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na obsah správního spisu. Napadené rozhodnutí, jakož i rozsudek městského soudu byl vydán v souladu s právními předpisy. Stěžovatelovy námitky jsou nedůvodné a z velké části zcela totožné s námitkami uvedenými v žalobě. Proto navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl pro nepřijatelnost, resp. zamítl pro její nedůvodnost.

IV. Posouzení věci Nejvyšším správním soudem

[8] Nejvyšší správní soud nejprve posoudil formální náležitosti kasační stížnosti a konstatuje, že kasační stížnost je podána včas, směřuje proti rozhodnutí, proti němuž je kasační stížnost přípustná, a stěžovatel je zastoupen advokátem (§ 105 odst. 2 s. ř. s.). Poté, vzhledem k tomu, že se v dané věci jedná o kasační stížnost ve věci mezinárodní ochrany, se Nejvyšší správní soud ve smyslu § 104a s. ř. s. zabýval otázkou, zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatele. Pokud by tomu tak nebylo, musela by být podle citovaného ustanovení odmítnuta jako nepřijatelná.

[9] Institut nepřijatelnosti a jeho dopady do soudního řízení správního Nejvyšší správní soud podrobně vyložil v usnesení ze dne 26. 4. 2006, č. j. 1 Azs 13/2006 - 39, č. 933/2006 Sb. NSS; v tomto rozhodnutí interpretoval neurčitý právní pojem „*přesah vlastních zájmů stěžovatele*“. O přijatelnou kasační stížnost se dle uvedeného rozhodnutí může jednat v následujících typových případech: (1) kasační stížnost se dotýká právních otázek, které dosud nebyly vůbec nebo nebyly plně řešeny judikaturou Nejvyššího správního soudu; (2) kasační stížnost se týká právních otázek, které jsou dosavadní judikaturou řešeny rozdílně; (3) kasační stížnost bude přijatelná pro potřebu učinit judikaturu odklon; (4) pokud by bylo v napadeném rozhodnutí krajského, resp. městského soudu shledáno zásadní pochybení, které mohlo mít dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele.

[10] Ve světle takto vymezených kritérií Nejvyšší správní soud konstatuje, že předložená kasační stížnost předestírá k rozhodnutí několik na sebe navazujících otázek, přičemž z důvodu uvedeného sub (4) kritérií přijatelnosti bylo nutno posoudit především otázku možnosti vnitřního přesídlení stěžovatele v rámci Ukrajiny. Žalovaný a následně také městský soud totiž v napadených rozhodnutích uvedli, že stěžovatel má využít vnitřního přesídlení, stěžovatel však v kasační stížnosti namítal, že je pro něj možnost vnitřního přesídlení vyloučená. Z hlediska kritérií přijatelnosti se jedná o otázku možného pochybení městského soudu s dopadem do hmotněprávního postavení stěžovatele. Jelikož nebylo možné toto pochybení *prima facie* vyloučit, shledal zdejší soud kasační stížnost přijatelnou. Poté přezkoumal napadený rozsudek městského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů, ověřil přitom, zda netrpí vadami, k nimž by musel přihlédnout z úřední povinnosti (§ 109 odst. 3 a 4 s. ř. s.) a dospěl k následujícímu závěru.

[11] Kasační stížnost není důvodná.

[12] Nejvyšší správní soud se předně zabýval námitkou nepřezkoumatelnosti napadeného rozsudku [§ 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.], kterou neshledal důvodnou. Z rozsudku městského soudu je zřejmé, proč nepovažoval stěžovatelovu žalobu za důvodnou. Stěžovateli podle názoru městského soudu na Ukrajině pronásledování nehrozí. A přestože probíhají na východě Ukrajiny konflikty, může využít možnosti vnitřního přesídlení. Tyto závěry považuje Nejvyšší správní soud za přezkoumatelné. Nesouhlas stěžovatele se závěrem městského soudu nezpůsobuje nepřezkoumatelnost jeho rozsudku, ale je otázkou jeho věcné správnosti, resp. zákonnosti; viz např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 2. 2020, č. j. 5 Azs 447/2019 - 30. To je však věcí jinou, kterou se zdejší soud zabýval následně – při věcném posouzení kasační stížnosti.

[13] Stěžovatel v kasační stížnosti uvedl několik dílčích námitek, resp. několik důvodů, proč odmítá návrat na Ukrajinu. Podstatou kasační stížnosti je však otázka možnosti vnitřního přesídlení, neboť na východě Ukrajiny, odkud stěžovatel pochází, probíhá ozbrojený konflikt. Nejvyšší správní soud se proto nejprve zabýval touto podstatnou otázkou; další (dílčí) námitky stěžovatele vypořádal následně (viz dále).

[14] Alternativa vnitřního útěku či vnitřního přesídlení je otázkou vážící se jak k pronásledování, tak k případné vážné újmě, která žadateli o mezinárodní ochranu hrozí (srov. § 2 odst. 7 zákona o azylu). V případě stěžovatele přichází v úvahu udělení doplňkové ochrany; ta se udělí cizinci, „*kteří nesplňují důvody pro udělení azylu, bude-li v řízení o udělení mezinárodní ochrany zjištěno, že v jeho případě jsou důvodné obavy, že pokud by byl cizinec vrácen do státu, jebož je státním občanem, nebo v případě, že je osobou bez státního občanství, do státu svého posledního trvalého bydliště, by mu hrozilo skutečné nebezpečí vážné újmy podle odstavce 2 a že nemůže nebo není ochoten z důvodu takového nebezpečí využít ochrany státu, jebož je státním občanem, nebo svého posledního trvalého bydliště*“ (§ 14a odst. 1 zákona o azylu). Za vážnou újmu se v souladu s § 14a odst. 2 zákona o azylu považuje „*a) uložení nebo vykonání trestu smrti, b) mučení nebo nelidské či ponižující zacházení nebo trestání žadatele o mezinárodní ochranu, c) vážné obrožování života civilisty nebo jeho lidské důstojnosti z důvodu svévolného násilí v situaci mezinárodního nebo vnitřního ozbrojeného konfliktu, nebo d) pokud by vycestování cizince bylo v rozporu s mezinárodními závazky České republiky.*“

[15] Žalovaný ani městský soud nezpochybňovali, že na východě Ukrajiny probíhá ozbrojený konflikt; uvedli však, že stěžovatel může využít možnosti vnitřního přesídlení. Touto alternativou (vnitřním přesídlením) se Nejvyšší správní soud zabýval např. v rozsudku ze dne 31. 1. 2020, č. j. 5 Azs 105/2018 - 46, č. 4029/2020 Sb. NSS. V něm zopakoval, že při posuzování možnosti vnitřního přesídlení je nezbytné hodnotit především faktickou i právní realnost, přiměřenost, rozumnost a smysluplnost tohoto řešení. Současně musí být zohledněny osobní poměry žadatele

pokračování

o mezinárodní ochranu, celkové poměry panující v zemi jeho původu, dostupnost a účinnost vnitřní ochrany a postavení a bezpečnost žadatele jak při přesunu do cílové části země, tak po jeho přesídlení; srov. také rozsudky ze dne 24. 1. 2008, č. j. 4 Azs 99/2007 - 93, a ze dne 28. 7. 2009, č. j. 5 Azs 40/2009 - 74. Důkazní břemeno ohledně toho, zda je v konkrétním případě vnitřní přesídlení možné, tíží správní orgán – viz již citovaný rozsudek č. j. 5 Azs 105/2018 - 46.

[16] V nyní projednávané věci žalovaný vycházel ze zpráv o zemi původu stěžovatele týkajících se náboženské svobody (informace ze dne 17. 6. 2019, náboženská svoboda - demografie, ochranné mechanismy, aktuální situace, Svědci Jehovovi; ze dne 13. 11. 2018 – ukrajinská pravoslavná církev Moskevského patriarchátu – demografie, stát, společnost a diskriminace), vnitřně vysídlených osob [informace ze dne 20. 2. 2019, vnitřně vysídlené osoby – aktuální počty, legislativa, postavení ve společnosti, státní a nestátní asistence; informace norského Centra informací o zemích původu (LANDINFO) ze dne 19. 12. 2017, Ukrajina – vnitřně vysídlené osoby], politické a bezpečnostní situace (informace ze dne 25. 4. 2019; informace o situaci neúspěšných žadatelů o mezinárodní ochranu ze dne 16. 5. 2018; informace o situaci na Ukrajině ze dne 12. 6. 2018]. Z těchto zpráv vyplynulo, že vnitřně vysídleným osobám jsou na Ukrajině poskytovány různé formy státní podpory; přičemž narůstá také počet nestátních organizací, které pomoc těmto osobám poskytují. Žalovaný pak uvedl, že jelikož je stěžovatel dospělý samostatný muž, lze na něm vnitřní přesídlení spravedlivě požadovat.

[17] S těmito závěry souhlasí také Nejvyšší správní soud. Stěžovatel nepředstavuje zranitelnou osobu – jedná se o dospělého muže v produktivním věku, u kterého lze rozumně předpokládat, že bude schopen běžného života na Ukrajině právě v rámci vnitřního přesídlení. To ostatně stěžovatel potvrdil již tím, že se před svým odjezdem z Ukrajiny přestěhoval ke svému bratrovi do Charkova, jak již uvedl městský soud. Stěžovatel při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu netvrdil, že byl v Charkově vystaven nějakým potížím či ústrkům ze strany státních orgánů či soukromých osob. Uvedl sice, že nevycházel z domu, toto však vzápětí sám popřel tím, když popsal, jak vodil bratrovy děti do školky či do parku, tj. na veřejná místa. Neuvedl přitom žádný incident, ze kterého by bylo možné usuzovat, že se mu v Charkově děje určité příkoří. Je sice nutné rozlišovat primární důvody pro udělení mezinárodní ochrany odvíjející se od situace v místě trvalého bydliště žadatele (tj. v Luhanské oblasti, kterou lze skutečně označit za válečnou zónu) od toho, co žadatel prožívá po svém vnitřním přesídlení v jiné části země (tj. v Charkově); a následně hodnotit, zda má žadatel k dispozici možnost uniknout vážné újmě způsobené ozbrojeným konfliktem právě formou vnitřního přesídlení a zda po něm lze využití této možnosti spravedlivě požadovat. Stěžovatel však neuvedl žádné skutečnosti, ze kterých by vyplynulo, že jeho pokus o vnitřní přesídlení selhal, či ze kterých by bylo možné dojít k závěru, že po něm vnitřní přesídlení není možné spravedlivě požadovat, jak tomu bylo např. v situaci žadatelů o mezinárodní ochranu posuzované v rozsudcích Nejvyššího správního soudu ze dne 16. 10. 2020, č. j. 5 Azs 73/2019 - 61, a ze dne 22. 10. 2020, č. j. 5 Azs 72/2019 - 42. Od těchto rozsudků je nyní projednávaný případ podstatně rozdílný. Stěžovatel naopak fakticky potvrdil, že v jeho případě je možnost vnitřního přesídlení zcela reálná, přiměřená, rozumná a smysluplná, jak vyžaduje judikatura zdejšího soudu (viz výše).

[18] K tvrzení stěžovatele, že na Ukrajině nemá funkční zázemí, zdejší soud uvádí, že právě za účelem jeho vytvoření má využít možnost vnitřního přesídlení mimo Luhanskou oblast, ze které pochází. Současně však zdejší soud poukazuje na protokol o výpovědi stěžovatele v rámci řízení o správním vyhoštění, jež je součástí spisu – při výslechu konaném dne 22. 6. 2017 stěžovatel uvedl: „*vycestuji dobrovolně, pokud budu muset, nějaké peníze mám.*“ Tehdy stěžovatel neuvedl žádnou obavu z návratu na Ukrajinu, která by byla jakkoli relevantní z hlediska doplňkové ochrany či azylu – naopak sám potvrdil, že odjezdu na Ukrajinu a dalšího pobytu tam je schopen.

Nejvyšší správní soud proto nemá důvodných pochyb, že by stěžovatel nebyl schopen vybudovat si zázemí v bezpečné oblasti země svého původu, proto také částečně uzavírá, že ve vztahu k této otázce neshledal pochybení městského soudu ani žalovaného.

[19] Pokud jde o další stěžovatelem namítané otázky, tj. brannou povinnost, resp. případné pronásledování z důvodu jejího odmítání, tyto posoudil městský soud zcela v souladu s konstantní judikaturou Nejvyššího správního soudu. Branná povinnost je sama o sobě zcela legitimním požadavkem každého státu kladeným na jeho občany (srov. usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 8. 2016, č. j. 2 Azs 135/2016 - 34). Její odmítání samo o sobě pronásledování nepředstavuje (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 8. 2012, č. j. 2 Azs 17/2012 - 44). Nejvyšší správní soud však nepřehlédl, že stěžovateli dosud povolávací rozkaz doručen nebyl, stěžovatel nevykonal ani základní vojenskou službu. Jeho obavy z odvedení do armády jsou tak doposud ryze hypotetické, přičemž ani další okolnosti nenasvědčují tomu, že by v budoucnu měl být do armády skutečně povolán (srov. např. věk stěžovatele). Označuje-li se stěžovatel svým přesvědčením za pacifistu, pak lze odkázat na možnosti výkonu civilní služby, která je na Ukrajině běžně vykonávána např. v nemocnicích. To však stěžovatel ve své kasační stížnosti zcela pomíjí; současně nenamítal, že by ani výkon civilní služby byl pro něj nepředstavitelný např. z důvodu náboženského přesvědčení. Posouzení této otázky městským soudem tak shledal Nejvyšší správní soud zcela dostatečným.

[20] Pokud jde o poslední dílčí námitku týkající se možného pronásledování z důvodu příslušnosti k ruskojazyčné menšině a Donským kozákům, k tomu lze poukázat na to, že stěžovatel neuvedl nic konkrétního, co by jeho tvrzení potvrdilo; jde pouze o hypotetická tvrzení. Skutkové okolnosti jeho odjezdu z Ukrajiny nenasvědčují žádné hrozbě pronásledování z těchto důvodů. Naopak – jeho žádost o mezinárodní ochranu se zdejšímu soudu jeví stejně jako městskému soudu spíše jako účelová. Nelze totiž přehlédnout, že o mezinárodní ochranu požádal dne 16. 2. 2019, přestože do České republiky přijel již v únoru 2016, tj. po třech letech od svého příjezdu. Judikatura zdejšího soudu přitom zdůrazňuje, že o mezinárodní ochranu je nutno žádat bezprostředně poté, co k tomu má žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového (srov. rozsudek ze dne 20. 10. 2005, č. j. 2 Azs 423/2004 - 81). Případná prodleva mezi vstupem na území České republiky a podáním žádosti o mezinárodní ochranu může svědčit o účelovosti takovéto žádosti. Byť nelze účelovost postupu *a priori* předpokládat, v nyní posuzované věci tomu postup stěžovatele výrazně nasvědčuje – stěžovatel po příjezdu do České republiky svou pobytovou situaci nijak neřešil a o mezinárodní ochranu požádal v době, kdy již nedisponoval žádným pobytovým oprávněním, a to v situaci, kdy mu bylo uděleno správní vyhoštění, které následovalo po pobytové kontrole cizinecké policie realizované v pražské cukrárně, kde stěžovatel pracoval. Při pohovoru k žádosti o mezinárodní ochranu stěžovatel výslovně sám uvedl, že o mezinárodní ochranu požádal, „*jak dostal poslední rozsudek soudu o vyhoštění.*“ Dlužno však připomenout a tím i uzavřít, že snaha o legalizaci pobytu důvod pro udělení mezinárodní ochrany nepředstavuje; viz rozsudek ze dne 19. 10. 2006, č. j. 7 Azs 234/2005 - 48, ze dne 12. 10. 2006, č. j. 6 Azs 297/2005 - 53, či ze dne 26. 9. 2006, č. j. 4 Azs 442/2005 - 43.

V. Závěr a náklady řízení

[21] S ohledem na vše uvedené Nejvyšší správní soud uzavírá, že v rozsudku městského soudu pochybení, které by mělo dopad do hmotněprávního postavení stěžovatele a které nebylo možné *prima facie* vyloučit, po věcném posouzení kasační stížnosti neshledal. Z tohoto důvodu proto kasační stížnost jako nedůvodnou zamítl (§ 110 odst. 1 *in fine* s. ř. s.).

[22] Výrok o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti se opírá o § 60 odst. 1 větu první ve spojení s § 120 s. ř. s. Stěžovatel neměl ve věci úspěch, proto nemá právo na náhradu nákladů

pokračování

řízení. Úspěšnému žalovanému žádné náklady nad rámec běžné úřední činnosti v tomto řízení nevznikly, Nejvyšší správní soud mu proto jejich náhradu nepřiznal.

P o u č e n í :

Proti tomuto rozsudku **n e n í** opravný prostředek přípustný (§ 53 odst. 3, § 120 s. ř. s.).

V Brně dne 4. prosince 2020

JUDr. Jakub Camrda
předseda senátu